

Vzpouzení se lenosti

Nějak jsem si začala odpouštět. Tu se mi nechce ven, že je tam horko (zima, mlha, prší - lze volně zaměnit), tu jsem vyjela zařídit řůru věcí - a půlku jsem nechala "na jindy - prostě přihlásilo se stáří. Nabyla jsem pocitu, že to mému věku odpovídá a dokonce se nechala přikovat k televizi pocitem přátelství k australským vodním policistům, francouzské policajtky a podobně. Pohodička v křesle! Ranní pohled do zrcadla byl stále chmurnější. Tak to tedy ne - začala jsem se své lenosti vzpouzet. A když člověk chce a hledá - příležitosti se nabídnou samy.

První úterý v říjnu jsem večer oželela televizní pohodličko v křesle, nabalila do tašky kalhoty s tričkem a pohodlné botky a vydala se do Základní školy v ulici Bratří Venclíků nedaleko stanice Rajska zahrada. Tai-chi se po povodních nastěhovalo ze zatopené Prahy 1 k nám na sídliště.

Až na výjimky (asistent instruktorky a větší školák Tomáš) to byla "dámská jízda", ale nevadilo. Družily jsme se, ženušky různého věku, protáhly si tělo a byly překvapeny, že prvních osm cviků, na pohled jednoduchých, dá fušku - ono to není v tom, že se plavně otočíte tu doprava, tu doleva, přenesete váhu těla na některou nohu a ladně "zaplavete pažemi. Najednou člověka ovládne pocit, že má těch rukou nějak nadbytek, ta, co má zůstat podél těla, se cpe kupředu a naopak, současně byste se měli soustředit ještě na plavný pohyb nohou, aby si člověk nepřipadal jako slon - no, sebejistota má namále. Ale pak přijde další úterý a další - a vy pomalu uvěříte, že za začátečnické čtyři měsíce to opravdu zvládnete.

První večer se tělo docela těšilo do postele, ale ráno jsem si kupodivu ty cviky vybavila všechny a zalíbilo se mi si je zopakovat, a ne jednou! Ještě není pozdě se připojit - zvu vás!

Nada Vencovská